

Η θεωρία περί των προαγγέλων του Ιησού και οι πηγές των υποστηρικτών της (Δ΄: Εποχή όπου κορυφώνεται η χριστιανική πλαστογράφηση)

Κατά τον τέταρτο αιώνα, όπου κορυφώνεται η χριστιανική παραχάραξη, έχουμε λεπτομερείς αναφορές για τον Χριστό και όσα τον αφορούν.

Ευσέβιος και «Βασιλέως Κωνσταντίνου λόγος ον έγραψε τω των αγίων συλλόγω», και Λακτάντιος

Το συγκεκριμένο έργο του Ευσεβίου Καισαρείας, του οποίου η συγγραφή τοποθετείται στο 337, συνδέεται με τους «σιβυλλικούς» χρησμούς.

Πρόκειται για ένα έργο του Ευσεβίου, στο οποίο παρουσιάζεται (συν τοις άλλοις) μια ομιλία του Κωνσταντίνου προς τους χριστιανούς επισκόπους κατά το Πάσχα του 325. Ο καθηγητής Στ. Παπαδόπουλος γράφει: «Χωρίς να είναι βιογραφία, περιέχει όσα σημεία της ζωής του Μ. Κωνσταντίνου μπορούσαν να γίνουν αφορμή για ένα εγκωμιαστικό παραλήρημα, ενώ συγχρόνως δίνεται μεγάλη σειρά επισήμων και μη εγγράφων (γνησίων;) του αυτοκράτορα» (Πατρολογία, τ. Β΄, σ. 133). Συνιστά «είδος απολογίας του Χριστιανισμού στο πνεύμα των απολογητών του β΄ και γ΄ αιώνος».

Ο Κωνσταντίνος επικαλείται «μαρτυρίες» από την «εθνική» παράδοση, για το πρόσωπο του Χριστού. Ο Ευσέβιος περιλαμβάνει στο έργο αυτό, τον χρησμό της Σίβυλλας της Ερυθραίας για τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Ο Κωνσταντίνος

ισχυρίζεται ότι «οι περισσότεροι από τους ανθρώπους δεν πιστεύουν», διότι «υποπτεύονται ότι κάποιος από τους οπαδούς της δικής μας θρησκείας έμπειρος της ποιητικής μούσας έχει συνθέσει αυτά τα έπη και αυτά νοθεύτηκαν» (λόγος 5ος, κεφ. 18). Ωστόσο, συνεχίζει φέρνοντας ως μάρτυρα τον Κικέρωνα, ο οποίος μετέφρασε τον χρησμό στα Λατινικά, ένα αιώνα πριν την εμφάνιση του Χριστιανισμού. Όμως -και αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο-, **δεν** σώζεται σήμερα του έργου του Κικέρωνος όπου (κατά τους ισχυρισμούς του Ευσεβίου) υπήρχαν οι χρησμοί στους οποίους αναφέρεται. Αυτό που σώζεται, είναι ένα απόσπασμα του Κικέρωνος (De Divinatione) στο οποίο εκφράζει την πίστη του στους χρησμούς της Σίβυλλας. Ο Κικέρων αναφέρει ότι κάποιος εξηγητής των χρησμών είπε ότι ο χρησμός αφορούσε την εποχή του (άρα, πριν την εποχή της εμφάνισης του Χριστιανισμού), και ότι αυτός που υποδείκνυε θα έπρεπε να γίνει βασιλιάς. Ο χρησμός ήταν γραμμένος υπό μορφή ακροστιχίδας. Δεν διασώζεται τι μετέφρασε ο Κικέρων, και έτσι δεν είμαστε σε θέση να συγκρίνουμε. Αυτό που έχουμε είναι απλά και μόνο η ερμηνεία του Κωνσταντίνου που καταγράφεται από τον Ευσέβιο ...

Όποιος έχει ασχοληθεί με τον Ευσέβιο, γνωρίζει πάρα πολύ καλά ότι πρόκειται για ένα σπουδαίο...πλαστογράφο. Ας θυμηθούμε τις πλαστογραφίες του στο Ιώσηπο. Τρεις φορές πλαστογραφεί και διαστρέφει τα γεγονότα επικαλούμενος τα γραπτά του ιστορικού Ιωσήπου· τη μια φορά για να στηρίξει την ιστορικότητα του Ιησού (όπου στην Εκκλησιαστική του ιστορία παραθέτει ολόκληρη παράγραφο που υποτίθεται ότι βρίσκεται στον Ιώσηπο, χωρίς αυτή να υπάρχει στο αυθεντικό κείμενο), τη δεύτερη για να κάνει τα γεγονότα περί του θανάτου του Αγρίππα να συμφωνούν με όσα καταγράφονται στο βιβλίο των «Πράξεων» (όπου υποτίθεται ότι εκεί πεθαίνει από θεία τιμωρία, ενώ ο Ιώσηπος που καταγράφει το γεγονός μας τα λέει διαφορετικά), και μια τρίτη που σχετίζεται με το πότε γεννήθηκε ο Ιησούς. Εκεί, στην προσπάθειά του να εναρμονίσει τις δύο αντιφατικές διηγήσεις του «Ματθαίου» και του «Λουκά» ως προς το έτος γεννήσεως του Ιησού (ο ένας τοποθετεί τη γέννηση του Ιησού την εποχή του θανάτου του Ηρώδη και δεν αναφέρεται σε καμία απογραφή, ενώ ο άλλος τοποθετεί τη γέννηση κατά την απογραφή του Κυρηνίου πολύ μετά το θάνατο του Ηρώδου), ο Ευσέβιος διαστρέφει τα γεγονότα, και επικαλούμενος τον Ιώσηπο, αναφέρει ότι η απογραφή έγινε όσο ζούσε ο Ηρώδης. Ο Ιώσηπος όμως αναφέρει αυτό που ισχύει ιστορικά, ότι η απογραφή έγινε μετά τον θάνατο του Ηρώδη. Στην πραγματικότητα, ο Ευσέβιος προσπαθεί να εκμηδενίσει την διαφορά των 12 ετών που προκύπτει μεταξύ του θανάτου του Ηρώδη και της απογραφής, επειδή φυσικά είναι αδύνατο ο Ιησούς να

γεννήθηκε ταυτόχρονα και το 4 πλν και το 7 συν. Να θυμηθούμε επίσης την πλαστογραφία στον Φλέγοντα όσον αφορά την έκλειψη ηλίου κατά το θάνατο του Ιησού, για να πιστοποιήσει την ιστορικότητα της ευαγγελικής αναφοράς. Ο Ωριγένης, που προηγείται του Ευσεβίου περίπου εκατό χρόνια, στο «Κατά Κέλσου», απαντά στην αντίρρηση του Κέλσου, ότι πράγματι ο Φλέγων αναφέρει ότι εκείνη την περίοδο υπήρξε έκλειψη ηλίου (αν και ήταν εποχή πανσελήνου), ενώ στα «Σχόλια εις το κατά Ματθαίον» αναφέρει ότι ο Φλέγων δεν αναφέρει κάτι τέτοιο ακριβώς επειδή ήταν περίοδος πανσελήνου! Επίσης, όπως μας πληροφορεί ο Σωκράτης ο σχολαστικός στην δική του «εκκλησιαστική ιστορία», ο ορθόδοξος επίσκοπος Ευστάθιος κατηγορούσε τον Ευσέβιο για παραχάραξη του «Συμβόλου» της πίστεως της Νικαίας («Και Ευστάθιος μεν ο Αντιοχείας επίσκοπος διασύρει τον Παμφίλου Ευσέβιον, ως την εν Νικαία πίστιν παραχαράττοντα» (1.23). Κάτι που ξαναεπιχείρησε σε σύνοδο με ενενήντα επισκόπους στην Αντιόχεια της Συρίας, όπου εξέθεσε άλλο «Σύμβολο» πίστεως, μεταποιώντας το «Σύμβολο» της Νικαίας (2,8-10), εξαιτίας των αρειανικών του φρονημάτων.

Ο Κωνσταντίνος όμως από πού πήρε τις πληροφορίες αυτές; Από έναν άλλο χριστιανό συγγραφέα, τον Λακτάντιο. Ο Λακτάντιος ήταν ένας πρώην εθνικός που μετεστράφη στον Χριστιανισμό σε ηλικία περίπου πενήντα ετών. Ήταν ρητοροδιδάσκαλος και ο Κωνσταντίνος τον πήρε κοντά του για δάσκαλο του γιού του, Κρίσπου. Ο Λακτάντιος στα κείμενά του υποστηρίζει και αυτός ότι ο Χριστιανισμός «προφητεύεται» από τον εθνικό κόσμο. Ωστόσο, και αυτός αναφέρει την κατηγορία εκ μέρους των εθνικών περί χριστιανικής παραχάραξης.

Στο έργο του «Θείαι διδασκαλίας» (η συγγραφή του οποίου τοποθετείται μεταξύ 304- 313) περιλαμβάνει χρησμούς που δήθεν προφητεύουν τον Χριστό, την τριάδα, την γέννηση του Ιησού από την παρθένο Μαρία. Γράφει: «*APOLLO enim quem preter ceteros diuinum maximeq; fatidicum existimant colophone respondens quod delphis credo emigrauerat amenitate asiae ductus querenti quis eet aut quit eet omnino deus. Respondit xx et uno versibus quorum hoc principiu est. ΑΥΤΟΦΥΗΣ, ΑΔΙΔΑΚΤΟΣ, ΑΜΗΤΩΡ, ΑΣΤΥΦΕΛΙΚΤΟΣ, ΟΥΝΟΜΑ ΜΗΔΕ ΛΟΓΩ ΧΩΡΟΥΜΕΝΟΣ, ΕΝ ΠΥΡΙ ΝΑΙΩΝ, ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΣ. ΜΙΚΡΗ ΔΕ ΜΕΡΙΣ ΘΕΟΥ ΑΓΓΕΛΟΙ ΗΜΕΙΣ*».

Δηλαδή, «Ο Απόλλων, ο οποίος πράγματι θεωρούν ότι είναι θεϊκότερος όλων των άλλων, και ιδιαίτερα προφητικός με τους χρησμούς του στην Κολοφώνα -υποθέτω ότι επειδή παρακινήθηκε από την ομορφιά της Ασίας μετακινήθηκε από τους Δελφούς- σε κάποιον που ρώτησε ποιος ήταν ο ίδιος, ή ποιος τελικά ήταν ο Θεός,

απάντησε με είκοσι έναν στίχους, εκ των οποίων αυτή είναι η αρχή: «Αυτοδημιούργητος, αδίδακτος, χωρίς μητέρα, ακλόνητος, χωρίς να χωράει το όνομά του σε ανθρώπινο λόγο, πύρινος αιώνιος, αυτό είναι ο Θεός• μικρό δε μέρος του Θεού άγγελοι είμεθα εμείς» (βιβλ. 1, κεφ. 7).

Αυτή η...καταπληκτική μαρτυρία που παρουσιάζεται σήμερα από ορισμένους, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια πλαστή μαρτυρία. Το ερώτημα παραμένει: Εφόσον αυτός ο χρησμός του Απόλλωνος είναι αυθεντικός, και είχε ειπωθεί εκατοντάδες χρόνια πριν την επιφάνεια του Ιησού, γιατί δεν πείστηκαν σε αυτόν οι θεοσεβείς εθνικοί άνδρες; Γιατί οι χριστιανοί δεν περιέλαβαν με ευλάβεια το όνομα του Απόλλωνος; Ενώ έχουν σωθεί αρκετά από τα συγγράμματα του Πλουτάρχου που ήταν επί πολλά χρόνια πρωθιερέας του Απόλλωνος στους Δελφούς, όμως πουθενά δεν γίνεται λόγος περί τούτων. Ούτε στα συγγράμματα του Φίλωνος του Ιουδαίου αναφέρεται κάτι σχετικό.

«Εξηγητικόν περί του εν Αθήναις ναού» και η προφητεία του Απόλλωνος περί Χριστού

Ο πλήρης τίτλος του έργου είναι «Περί του ναού, και περί των διδασκαλίων, και των θεάτρων των εν Αθήναις». Το έργο βρίσκεται στον 28ο τόμο της «ελληνικής» πατρολογίας (σ. 1428-1432), και αποδίδεται από τη χειρόγραφη παράδοση στον Αθανάσιο Αλεξανδρείας. Ωστόσο ο πατρολόγος Στ. Παπαδόπουλος το κατατάσσει στα νόθα κείμενα (Β΄ τόμος πατρολογίας, σ. 322). Περί αυτών, αναφέρει: «Μέγας αριθμός κειμένων, κάποτε συγχρόνων αλλά συνήθως μεταγενεστέρων του Αθανασίου, κυκλοφόρησαν στο όνομά του, για να εξασφαλίσουν επιτυχία και αναγνώριση του περιεχομένου τους» (σ. 310).

Ο σκοπός του κειμένου ήταν να πείσει ότι «οι των Ελλήνων παίδες προεφήτευσαν και τον προάναρχον Θεόν και τον συνάναρχον αυτού Υιόν και Λόγον και το σύνθρονον αυτού και ομοούσιον Πνεύμα προεκήρυξαν και τα τίμια του σταυρού πάθη». Έτσι, παρουσιάζεται ο Απόλλων και κάποιοι από τους σοφούς, να προαναγγέλλουν τον Ιησού, εκατοντάδες χρόνια πριν την «έλευσή» του.

Κάποιος σοφός που τον έλεγαν Απόλλωνα, κινούμενος από τον Θεό, έκτισε στην Αθήνα έναν ναό στον οποίο έγραψε τη φράση «τω Αγνώστω Θεώ». Μαζεύτηκαν λοιπόν επτά σοφοί με σκοπό να ρωτήσουν γιατί έκτισε τον ναό και να ζητήσουν προφητεία. Τα ονόματα των σοφών αυτών ήταν: ο Τίτων (που είναι παντελώς άγνωστος), ο Βίας, ο Σόλων, ο Χείλων, ο Θουκυδίδης, ο Μένανδρος και ο Πλάτων. Έτσι, παρουσιάζεται ο Απόλλων να προφητεύει την Τριαδικότητα του Θεού και τη

κυοφορία του Λόγου από την παρθένο Μαρία. Αλλά και οι σοφοί να συμφωνούν «περί της του Χριστού οικονομίας και περί της αγίας τριάδος». Οι σχετικές ρήσεις που τοποθετούνται στα στόματά τους, πάρα πολύ αργότερα θα αποτελέσουν θέμα εικονογραφίας σε μονές του Άθω.

Η ιστορική αναξιοπιστία όσων αναφέρονται στο έργο γίνεται εμφανής από τα παρακάτω.

α) Κανένας θνητός δεν ελάμβανε όνομα θεού. Στο κείμενο ο Απόλλων χαρακτηρίζεται ως «σοφός τις» και όχι ως θεός ή άγγελος. Δηλαδή, ως κάποιος σοφός άνθρωπος. Για λόγους ευλαβείας, τα ονόματα που δίδονταν στους ανθρώπους, ήταν σύνθετα. Δηλαδή, Απολλόδωρος, Απολλώνιος, Απολλωνίδης. Το ίδιο και με τα υπόλοιπα ονόματα για όσους ήθελαν να τιμήσουν το θείο με την ονοματοθεσία. Άρα, σοφός Απόλλων που να προφήτευσε από την αρχαιότητα τα περί του Χριστού, δεν υπήρξε, ούτε μαρτυρείται σε κάποιο κείμενο της ελληνικής γραμματείας.

β) Δεν υπήρξε ποτέ βωμός που να είναι επιγεγραμμένος με τη φράση «τω Αγνώστω Θεώ». Και αυτό πιστοποιείται από τρεις διαφορετικές πηγές που αναφέρονται σε διαφορετικές εποχές, τουλάχιστον από τον 6ο αιώνα π.κ.ε. έως και τον τρίτο κ.ε. Ο Διογένης ο Λαέρτιος αναφερόμενος στον Επιμενίδα (6ος αι. π.κ.ε.), γράφει: «... όθεν έτι και νυν εστί ευρείν κατά τους δήμους των Αθηναίων βωμούς ανωνύμους» (Διογένης Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων, Α 110). Δηλαδή, ακόμα και τώρα (στην εποχή του Διογένους- που εικάζεται ότι δραστηριοποιείται μεταξύ 2ου-3ου αιώνας κ.ε.), ισχύει το ίδιο το οποίο ίσχυε και κατά την επίσκεψη του Επιμενίδα στην Αθήνα. Επίσης, ο Πausanias κατά τον δεύτερο αιώνα μαρτυρεί σαφέστατα αυτό που είδε· «Βωμοί δε θεών τε ονομαζομένων Αγνώστων...» (Pausanias, Attica, 4). Αλλά και στο βίο του Απολλωνίου του Τυανέως, γράφει ο Φιλόστρατος: «Ευ λέγειν και ταύτα Αθήνησιν, ου και Αγνώστων δαιμόνων βωμοί ίδρυνται» (Φιλόστρατος, Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον», Ζ' 3. 231).

γ) Οι σοφοί που αναφέρονται και που επίσης δίνουν προφητείες καταγεγραμμένες στο έργο αυτό, **δεν** έζησαν ιστορικά την ίδια εποχή (εκτός του Τίτωνος στον οποίο δεν υπάρχει καμία αναφορά ποτέ και από κανέναν και πιθανότατα δεν υπήρξε ποτέ). Για παράδειγμα, πως είναι δυνατόν να συναντήθηκαν ο Σόλων (639-559 π.κ.ε.) με τον Πλάτωνα (427-347 π.κ.ε.); Ή ο Βίας (625-540 π.κ.ε.) με τον Μένανδρο (342-292 π.κ.ε.);

δ) Επίσης, όσα αποδίδονται στα πρόσωπα αυτά, είναι άγνωστα και δεν αναφέρονται από κανέναν σύγχρονό τους ή μεταγενέστερο, ούτε επαναλαμβάνονται από τους ίδιους στα σωζόμενα έργα τους. Η δε ιδέα ότι ο υιός του θεού θα ενσαρκωθεί κυοφορούμενος από μια θνητή κόρη, είναι άγνωστη και ασεβής για την ελληνική θεολογική παράδοση. Διότι οι τάξεις των γενών στα οποία εντάσσονται τα όντα είναι συγκεκριμένες, και δεν ενώνονται οι φύσεις σε μια υπόσταση ούτε «ατρέπτως», ούτε «ασυγχύτως», αλλά καθόλου. Για αυτό και οι αναφορές στην μυθολογία περί «παίδων» θεών, είναι καθαρά συμβολικές. Οι ιερατικοί μύθοι ποτέ δεν εκλαμβάνονταν κατά κυριολεξία από τους μυημένους. Και αυτή είναι η όλη ένσταση του Πλάτωνος στην «Πολιτεία», και όχι ότι δήθεν δεν τους ενέκρινε. Ήθελε να προστατεύσει τους νέους από παρερμηνείες στους ιερατικούς μύθους.

Προσωπική μου άποψη, είναι ότι η συγγραφή του έργου αυτού πρέπει να τοποθετηθεί μετά τον Αθανάσιο. Ο δε Αθανάσιος έζησε από το 295-373. Και αυτό διότι δεν αντικατοπτρίζει τις απόψεις του. Και καθώς ήταν φανατικός, είναι περισσότερο από σίγουρο ότι θα είχε απαντήσει. Κάτι που γίνεται κατανοητό εάν επιχειρήσουμε μια σύγκριση με βάση τα αυθεντικά του κείμενα. Ο Αθανάσιος, αυτός ο μέγας υβριστής του Ελληνισμού, ποτέ δεν θα παραδέχονταν θεογνωσία στους Έλληνες, είτε δια φιλοσοφίας είτε δια θεουργικής πράξεως όπως της μαντικής. Ας δούμε δειγματοληπτικά, ορισμένα τέτοια σημεία από τα έργα του:

«Οι φιλόσοφοι των Ελλήνων έγραψαν πολλά με αληθοφάνεια και τέχνη· παρουσίασαν λοιπόν κάτι τόσο μέγα όσο ο σταυρός του Χριστού; Διότι μέχρι του θανάτου των τα σοφίσματά των είχαν την αληθοφάνεια, αλλά και όσα θεωρούσαν όταν ήσαν ζώντες, ότι έχουν ισχύ, ήσαν αντικείμενα ανταγωνισμού μεταξύ των και φιλονικούσαν μεταξύ των δια την θεωρία των» (Άπαντα Αθανασίου, Περί Ενανθρωπήσεως, ΕΠΕ 1, σ.359).

Εδώ είναι ξεκάθαρο, ότι κατά τον Αθανάσιο, οι Έλληνες δεν παρουσίασαν τίποτα τόσο μεγάλο όσο ο σταυρός του Χριστού. Κάτι που έρχεται σε αντίθεση με το παραπάνω ψευδο-αθανασιανό κείμενο, του οποίου ο συντάκτης ισχυρίζεται ακριβώς το αντίθετο!

«Όσοι εκ των Ελλήνων προσχωρούν ακόμη και τώρα στην Εκκλησία, αφού εγκαταλείψουν την δεισιδαιμονία των ειδώλων, δεν λαμβάνουν την ονομασία εκ του ονόματος αυτών οι οποίοι τους κατηχούν, αλλά του Σωτήρα, και αρχίζουν να ονομάζονται αντί Έλληνες Χριστιανοί» (Άπαντα Αθανασίου, Κατά Αρειανών Α΄,

ΕΠΕ 2, σ. 35).

«Έτσι και οι Έλληνες, αν και ομολογούν με το στόμα τον Θεόν, όμως υπόκεινται στην κατηγορία της αθεΐας (κείμενο: «αθεότητος έχουσι το έγκλημα»), διότι δεν γνωρίζουν τον πραγματικά υπάρχοντα και αληθινό Θεό» (ο. π. σ. 335).

Απορίας άξιο, το πώς υπάρχουν άνθρωποι που τολμούν να λένε ότι ο Χριστιανισμός είναι συνέχεια του Ελληνισμού, προάγγελος, από την στιγμή που ξεκάθαρα ο Αθανάσιος ο στύλος της Ορθοδοξίας, όχι μόνο λέει ότι οι Έλληνες δεν είχαν ιδέα περί του αληθινού θεού, αλλά ότι ακόμα η ονομασία «Έλληνας» και «Χριστιανός» ήσαν ασυμβίβαστες. Και να επικαλούνται τον Αθανάσιο! Τα ίδια αναφέρει και αλλού. «Οι Έλληνες και οι αιρετικοί δεν έχουν θεογνωσία, αλλά μόνη η καθολική Εκκλησία» (Άπαντα Αθανασίου, Προς Μαρκελλίνο, ΕΠΕ 5, σ. 53).

Ο χρησμός της Πυθίας στον Πετισίωνα στο μαντείο του Σεράπιδος Διός

Στην χρονογραφία του Ιωάννη Μαλάλα υπάρχει μια ιστορία που υποτίθεται ότι συμπληρώνει την βιβλική αφήγηση που αναφέρεται στην Έξοδο των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο. Στη διήγηση μας αποκαλύπτεται το όνομα του Φαραώ προς τον οποίο ο Μωυσής και ο Ααρών μετέφεραν την προσταγή του Γιαχβέ να αφήσει ο Φαραώ τους Ισραηλίτες ελεύθερους να τον λατρεύσουν. Είναι γνωστή η συνέχεια της διηγήσεως από το βιβλίο της «Εξόδου». Αφού ο Πετισίων και οι Αιγύπτιοι έπαθαν ό,τι έπαθαν, αποφάσισε ο Φαραώ να πάει στη Μέμφιδα, στο περίφημο μαντείο της. Αναφέρεται στην συνέχεια: «Και ποιήσας θυσίαν επηρώτα την Πυθίαν λέγων, Σαφήνισον μοι τις εστίν πρώτος υμών και μέγας θεός του Ισραήλ; Και εδόθη αυτώ χρησμός ούτος. Εστί κατ' ουρανοίο μεγάλοιο βεβηκός φλογός υπερβάλλον αίθριον, άέναον, αθάνατον πυρ, ο τρέμει παν, ουρανός, γαΐα τε και θάλασσαν, ταρτάριοι τε βύθιοι δαίμονες ερρίγησαν. Ούτος ο θεός αυτοπάτωρ, άπάτωρ, πατήρ υιός αυτού, τρισόλβιος· εις μικρόν δε μέρος αγγέλων ημείς» (Χρονογραφία, Λόγος 3ος).

Δηλαδή, ο Ζεύς δίνει μαρτυρία δια της Πυθίας ότι ο ίδιος (και επομένως οι υπόλοιποι Ολύμπιοι) είναι ένα μικρό μέρος από τους αγγέλους του Θεού του Ισραήλ, δηλαδή του Γιαχβέ.

Αυτή η καταπληκτική απόδειξη απουσιάζει εκκωφαντικώς τόσο από τα κείμενα που αποτελούν τις ιερές γραφές Ιουδαίων και χριστιανών, όσο και από τις πρώιμες απολογίες των απολογητών. Προέρχεται από κείμενα μεταγενέστερα και πλαστογραφημένα, για την προπαγάνδα. Και αυτό μπορεί να στηριχθεί στο ίδιο το

κείμενο. Ως Πυθία χαρακτηρίζονταν η αγνή κοπέλα που υπό ειδικές περιστάσεις πρόφερε πράγματα φαινομενικώς ασύνδετα, και που οι προφήτες έβάζαν σε τάξη είτε σε έμμετρο λόγο είτε σε πεζό, και παρουσίαζαν σε εκείνους που πήγαιναν να ρωτήσουν τον θεό δια αυτής. Σχετίζονταν με τον Απόλλωνα και όχι με τον Δία, και ανήκε στο μαντείο των Δελφών. Όχι στο οποιοδήποτε μαντείο.

«Πυθία, η του Πυθίου Απόλλωνος ιέρεια εν Δελφοίς, εκφωνούσα τους χρησμούς εν τω ναώ του θεού τούτου» (Λεξικό αρχαίων ονομάτων, Λορέντης, σ. 470).

Αγία Αικατερίνη

Προβάλλεται η Αικατερίνη που αποστόμωσε πενήντα εθνικούς ρήτορες, φέροντάς τους ως απόδειξη της αληθινής πίστης, έναν σιβυλλικό χρησμό. Ο χρησμός που κατά το θρύλο χρησιμοποίησε, ήταν ο ακόλουθος:

ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΑΥΤΟΥ: ΕΙΣ ΜΕ ΒΙΑΖΕΤΑΙ ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΦΩΣ. ΚΑΙ Ο ΠΑΘΩΝ ΘΕΟΣ ΕΣΤΙΝ. ΚΑΙ ΟΥ ΘΕΟΤΗΣ ΠΑΘΕΝ ΑΥΤΗ. ΑΜΦΩ ΓΑΡ ΒΡΟΤΟΣ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΑΜΒΡΟΤΟΣ. ΑΥΤΟΣ ΘΕΟΣ ΗΔΗ ΚΑΙ ΑΝΗΡ. ΠΑΝΤΑ ΦΕΡΩΝ ΠΑΡΑ ΠΑΤΡΟΣ, ΕΧΩΝ ΤΕ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑ. ΠΑΤΡΟΣ ΜΕΝ ΕΧΩΝ ΖΩΟΝ, ΑΛΚΗ ΜΗΤΡΟΣ ΔΕ, ΧΘΙΝΗΤΟΙ ΣΤΑΥΡΟΝ. ΤΑΦΟΝ, ΥΒΡΙΝ, ΑΝΙΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΒΛΕΦΑΡΩΝ ΠΟΤΕ ΧΕΥΑ ΔΑΚΡΥΑ ΘΕΡΜΑ. ΠΕΝΤΕ ΔΕ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΕΚ ΠΕΝΤΕ ΠΥΡΡΩΝ ΚΟΡΕΣΑΙ. ΤΟ ΓΑΡ ΘΕΛΕΙΝ, ΑΒΡΟΤΟΣ ΕΛΚΕΙ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΜΟΣ ΘΕΟΣ ΕΣΤΙΝ . ΕΝ ΞΥΛΩ ΤΑΝΥΣΘΕΙΣ. ΩΣ ΘΑΝΕΝ ΕΚ ΤΑΦΗΣ, ΕΙΣ ΠΟΛΟΝ ΕΛΚΩΝ

Δηλαδή, «Χρησμός του Απόλλωνος που δόθηκε στους Δελφούς περί του Χριστού και του Πάθους Του: Ένας ουράνιος με πιέζει, το φως, και αυτός είναι ο παθών θεός, και δεν υπέφερε η θεότητά του, διότι είναι συγχρόνως και τα δύο, θνητός και μη θνητός, ο ίδιος Θεός και άνθρωπος, φέρει τα πάντα από τον Πατέρα και έχει τα πάντα από την μητέρα. Την ζωή όμως από τον Πατέρα, έχοντας την σωματική δύναμη από μητέρα θνητή, (θα υποστεί) τον σταυρό, την ταφή, την ύβρη. Από τα βλέφαρά του κάποτε θα κυλήσουν δάκρυα θερμά. Πέντε χιλιάδες άνδρες θα χορτάσει από πέντε άρτους, διότι ήθελε να εξουσιάσει ως Θεός. Ο Χριστός είναι ο δικός μου Θεός, ο οποίος σταυρώθηκε σε ξύλο, αυτός που εξέπνευσε και από τον τάφο έλκει πολλούς στον ουρανό».

Φυσικά πρόκειται για μια φανταστική ιστορία, η οποία δεν επιβεβαιώνεται από καμία ιστορική πηγή. Μάλιστα από κάποιους επιχειρήθηκε η ταύτισή της με την Υπατία, και την δήθεν δήλωσή της σε επιστολή ότι ποθούσε να πεθάνει χριστιανή,

παρότι η Αικατερίνη (εάν υπήρξε ποτέ) έζησε τουλάχιστον 100 χρόνια νωρίτερα από την φιλόσοφο Υπατία, εφόσον το «μαρτύριό» της τοποθετείται στο 305 επί αυτοκράτορος Μαξιμίνου. Στην Ορθόδοξη βικιπαίδεια αναφέρεται: «Σε ότι αφορά τις ιστορικές μαρτυρίες, έχουν γίνει σχετικές έρευνες, καθώς η αγία αγνοείται από τις αρχαίες πηγές μέχρι και τον 9ο αιώνα». Δηλαδή, επί πέντε αιώνες κανένας συγγραφέας δεν αναφέρει τη δράση της, το «μαρτύριό» της, ούτε τη θαυμαστή μεταστροφή στον χριστιανισμό πενήντα εθνικών ρητόρων.

Ο παραπάνω χρησμός είναι άγνωστος κατά το παρελθόν. Είναι άγνωστος μεταξύ των εθνικών, και ο πλαστογράφος με αυτόν επιδιώκει να υποτάξει τον Ελληνισμό στον Χριστιανισμό, καθώς υποτίθεται ότι ο Απόλλων παραδέχεται τον Χριστό ως «θεό» του, και «προφητεύει» το πάθος, τη σταύρωση, τον χορτασμό των πέντε χιλιάδων, ενώ απηχεί καθαρά μεταγενέστερα θεολογικά δόγματα, όπως την υποστατική ένωση της θείας και της ανθρωπίνης φύσεως του Χριστού με τρόπο ασύγχυτο, άτρεπτο, και αδιαίρετο (Γ΄ οικουμενική, έτος 431). Για αυτόν τον λόγο ο Χριστός πάσχει μεν ως ένας, αλλά μόνο κατά την ανθρώπινη φύση του. Εάν υπήρχε πράγματι τέτοιος χρησμός, γιατί δεν χρησιμοποιήθηκε κατά τους τρεις πρώτους αιώνες, ώστε να δοθεί ένα τέλος στις απεραντολογίες περί του εάν ο Ιησούς είναι θεός ή όχι; Επειδή δεν είχε ακόμα κατασκευαστεί ούτε ο χρησμός ούτε τα αντίστοιχα δόγματα.

Δαμασκηνός

Ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός υποτίθεται (διότι και αυτό το έργο που φέρουν ως αποδεικτικό, είναι νόθο και πλαστό), ότι στον λόγο «Εις την γέννησιν του Χριστού», μεταφέρει τρεις αρχαίους χρησμούς (ωστόσο και αυτοί άγνωστοι στον εθνικό κόσμο), που υποτίθεται ότι αφορούν τα περί του Χριστού.

Ο ένας είναι ο χρησμός της Ευοπτίας από τους Δελφούς, ο οποίος λέει: *«Μετά πολλά χρόνια, θα φθάσει κάποιος εις αυτήν την πολυδιηρημένη γη και θα γεννηθεί με σάρκα αλάθητη. Με ανεξάντλητα όρια ως θεότητα θα απαλλάξει τον άνθρωπο από την φθορά των ανιάτων παθών. Και θα τον φθονήσει άπιστος λαός και θα κρεμασθεί υψηλά ως κατάδικος εις θάνατον. Όλα αυτά με τη θέλησή του θα τα υποστεί. Αφού πεθάνει θα αναστηθεί δια την αιώνιον ζωήν».*

Άλλος υποτιθέμενος χρησμός, από ένα ιερό της Αθηνάς, η ιέρεια Ξανθίπη χρησιμοδοτεί: *«Τρισυπόστατος ουρανόπεμπτος που θα φέρει το φως, θα παρευρεθεί εξαπλώνοντας τον εαυτό του εις κρυστάλλινον οικοδόμημα. Αυτός καταργώντας τας τυραννίδας και κάθε δικό μας ιερό σέβασμα, θα μεταφέρει*

μέχρι την άκρη της γης ενδόξως, ως δώρον, την μακαριοτάτην σοφίαν του».

Και ο τρίτος, από ένα δεύτερο ιερό του Απόλλωνος, ο οποίος αναφέρεται στην Θεοτόκο: *«Δέσποινα Πηγή, ο Μέγας Ήλιος με έστειλε να σου φανερώσω και ταυτόχρονα να υπηρετήσω τα σχετικά με την γέννησιν, καθοδηγώντας σε εις γάμον αμόλυτον. Μητέρα αφού γίνεις του Πρώτου εις όλα τα τάγματα, θα είσαι νύμφη του μοναδικού Τριαδικού Θεού· ονομάζεται δε το άσπορον βρεφος και είναι η αρχή και το τέλος· η αρχή της σωτηρίας και το τέλος της απωλείας».*

Στην συνέχεια, η διήγηση μας πάει σε ένα ελληνικό ιερό της Ήρας στην Περσία, επί εποχής Κύρου. Ξαφνικά, άρχισαν τα αγάλματα των θεών που βρίσκονταν εκεί να χορεύουν λέγοντας ότι η Ήρα γέννησε τέκνο. Τα γυναικεία αγάλματα όμως δήλωναν ότι δεν γέννησε η Ήρα, αλλά η Πηγή. Εκεί πληροφορούμαστε ότι το όνομα της Πηγής είναι...Μαρία. Είναι η Ζωοδόχος Πηγή.

Για να κατανοήσουμε το μέγεθος της πλάνης, αρκεί να αντιπαραβάλουμε τα παραπάνω με όσα αναφέρονται σε γνήσια κείμενα του Δαμασκηνού.

Είναι δυνατόν ο μέγιστος δογματολόγος της Ορθόδοξης Εκκλησίας να παραδέχεται τους ολυμπίους ως προαγγέλους του Ιησού, όταν ο ίδιος τους δέχεται ως «δαίμονες»; Διότι γράφει στον λόγο του «Υπέρ των αγίων εικόνων»: *«Έθουν δαίμοσιν Έλληνες (...) δαίμοσι τας εικόνας ανετίθουν Έλληνες»* (ΕΠΕ 3, σελ. 140).

Είναι δυνατόν να παραδέχεται χρησμούς από «δαίμονες» (και πολύ περισσότερο να θέλει και τους άλλους να τους πιστέψουν), όταν ο ίδιος γράφει: *«Και τα μεν μέλλοντα ουδέ οι άγγελοι του Θεού ουδέ οι δαίμονες οίδασιν, όμως προλέγουσιν· οι μεν άγγελοι του Θεού αυτοίς αποκαλύπτοντος και προλέγειν κελεύοντος· όθεν, όσα λέγουσι, γίνονται. Προλέγουσι δε και οι δαίμονες, ποτέ μεν τα μακράν γινόμενα βλέποντες, ποτέ δε στοχαζόμενοι· όθεν και τα πολλά ψεύδονται· οις ου δει πιστεύειν, καν αληθεύωσι πολλάκις, οίω τρόπω ειρήκαμεν»* (Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως, κεφ. 18).

Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι ο Δαμασκηνός όταν αναφέρεται σε «δαίμονες», δεν έχει κατά νου τους ολυμπίους. Ίσως να εννοεί τους κακοδαίμονες... Αν και είδαμε παραπάνω ότι ταυτίζει τους θεούς με τους «δαίμονες» τόσο καθαρά, ας δούμε και το επόμενο.

Ποιές θεωρεί ο Δαμασκηνός ως πηγές της θείας γνώσεως; Στο ίδιο έργο, στο

πρώτο κεφάλαιο, γράφει: «Και δια Νόμου μεν και Προφητών πρότερον, έπειτα δε και δια του μονογενούς αυτού Υιού, Κυρίου δε και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, κατά το εφικτόν ημίν την εαυτού εφανέρωσε γνώσιν. Πάντα τοίνυν τα παραδεδομένα ημίν δια τε Νόμου και Προφητών και Αποστόλων και Ευαγγελιστών δεχόμεθα και γινώσκομεν και σέβομεν ουδέ περαιτέρω τούτων επιζητούντες».

Αρκετά σαφής. Νόμος-προφήτες, δηλαδή Παλαιά Διαθήκη. Απόστολοι-ευαγγελιστές, δηλαδή Καινή Διαθήκη. Πουθενά χώρος για «σίβυλλες» και «χρησμούς».

Τελειώνοντας με τη πλαστογράφηση των σιβυλλικών χρησμών, θα περάσουμε σε μια ακόμα κραυγαλέα χριστιανική παραχάραξη που αφορά τον Ορφέα.

Διομήδης